

DERTIG JAAR THE ROOF JAZZMEN EN DE DRIE GEBODEN VAN PIERRE CLAESENS

Als je nog twijfelt aan de magische kracht van het cijfer drie dan moeten we dat misverstand nu maar eens en voor goed de wereld uithelpen. Dertig jaar Roof Jazzmen, drie geboden, en een derde hoogkonjunktuur voor de groep. Ook wij spelen drie troeven uit, eerst en vooral de komst van pianist NORBERT DETAEYE, een tweede goede reden is het feit dat het concert zal worden voorafgegaan door een plaatopname, en een derde troef waarom wij dit concert warm aanbevelen is het feit dat we sinds september 1984 hoopten de Roof naar de Strooyen Hen te loodsen.

Dat onze dromen werkelijkheid zijn geworden hebben we in niet geringe mate te danken aan Rik Moens van Eustachius, die ook met de plaatopname wordt belast. Rik stelde ons maanden geleden 14 maart voor als datum voor concert en plaatopname. Even dachten we dat onze oren toeterden, maar enkele dagen later werd dit bericht bevestigd door PIERRE CLAESENS, klarinettist en leider van de Roofjazzmen. Pierre Claessens is een mijnheer in het vak, een gentleman, een legendarische figuur in New Orleansmiddens. Pierre is 49 en directeur-generaal van de vereniging van de farmaceutische industrie, met andere woorden hij staat aan het hoofd van een belangrijke beroepsvereniging in de industriële sektor. Hij is dokter in de rechten en een Vlerick-boy. Een man met ambitie in zijn beroepsloopbaan, maar ook in zijn muziek, al liggen de klemtonen misschien anders. Pierre heeft niets van het enthousiasme van de debuutjaren verloren, werkt en schaaft voortdurend aan zijn muziek, en de klankkleur van zijn formatie. Met de komst van de trompettist Bruno Van Acoleyen kent de Roof nu zijn derde hoogtepunt.

Het is een uitzonderlijke eer dat een "jonge" club als de Pebble Head vereerd wordt met de komst en plaatopname van het "oudste" New Orleansorkest in Vlaanderen. De Pebble Head Jazzclub bereidt zich voor de Roof Jazzmen goed te onthalen. Pierre Claessens kwam polshoogte nemen, op 28 januari in de Strooyen Hen, met hem hadden we een gesprek.

De drie geboden van Pierre Claessens :

- Never forget it's the human voice, and if your not singing this jazz through your horn, your music isn't worth a penny... (George Lewis)**
- Don't forget your colour, steal in honesty... (Ken Colyer)**
- Playing New Orleans music is like talking from the heart... You don't lie... (Bunk Johnson)**

't Pebbeltje: Ontstond de New Orleans jazz in Gent uit het frankofone milieu ?

Pierre Claessens: Jawel, dat is een eigenaardig fenomeen, ik weet niet waarom! Misschien is de oorzaak dat we tamelijk vlug succes hadden bij vriendjes die nogal wat fuifjes inrichtten, ik weet het niet! Maar ook in het nederlandsstalig milieu ontstonden er groepjes, zoals de Red Beach Jazzband, waar Romain Vandriessche tweede klarinet speelde met Bert Comhaire, en die kwamen samen in Eke. Het succes van de Roof groeide zo snel, dat we eerder bij die mensen zijn gaan putten, dan dat zij zich ontplooid hebben. Rudy Balliu was ook nederlandsstalig maar die vervoegde de Hot Six met drummer Maurice Van Eyck, en dat waren dan weer frankofonen. Eigenlijk vind ik dat niet belangrijk. Kijk er waren diverse strekkingen. Ik liep school in het kollege, Jacques Cruyt was van het Institut de Gand, en Walter Detroch was van het atheneum. Dat heeft er niets mee te maken. Het is niet gegroeid uit een school,

maar uit drie jongens die elkaar ontmoetten op dezelfde stoep. We woonden op de Koning Albertlaan in Gent. Walter Detroch tien huizen verder, en Jacques Cruyt die woonde schijn-rechtover.

Walter Eysselinck

't Pebbeltje: We hadden kunnen vermoeden dat frankofonen eerder zouden worden aangetrokken tot wat wij de Franse Pannasiéstrekking noemen, de invloed van de Franse jazzpauze was toen immers enorm groot!

Pierre Claessens: Wat mij betreft zeker niet. De man die het mij geleerd heeft, dat is **Walter Eysselinck** (later medewerker van de beroemde Amerikaanse Icon-Records). Méér Vlaming, méér nederlandsstalig dan Walter kun je moeilijk vinden. Walter Eysselinck was jarenlang directeur van de Koninklijke Vlaamse Schouwburg (KVS) te Gent. Hij leerde het ons.

Met de onlangs overleden pianist Alton Purnell in *The Old Cellar* in Gent (1966)

Op het kollege werd ik aangetrokken door de jazz onder impuls van een medeleerling, die ons een beetje uit revolte conferenties gaf over jazz i.p.v. over Vivaldi of Mozart.

Muzikaal werd ik verleid met de eerste plaat van Johnny Dodds, *Perdido Street Blues*. Daar was ik zo van plat geslagen, dat ik er alles van wilde vernemen. Zo ben ik in kontakt gekomen met de Gentse Jazzclub. Walter Eysselinck was voorzitter en André Degraeve ondervoorzitter.

't Pebbeltje: Die club bestond toen al?

Pierre Claessens: Jawel, dat was 53 of 54, en wekelijks waren er spreekbeurten over jazz, geïllustreerd met platen.

't Pebbeltje: Geen concerten?

Pierre Claessens: Neenee, via Walter ben ik op die fameuze American Music-platen gekomen. Dat was George Lewis, waar hij «Over The Waves», «Burgundy Street Blues» en «New Orleans Hulu» op speelde. Platen die werden opgenomen in zijn keuken. Lewis was net hersteld van een gebroken rib, en na zijn ontslag uit de kliniek wou hij natrekken of hij nog kon blazen. Er zat zoveel warmte en menselijkheid in, dat ik wel bekoord was door die muziek. Ook lag dit meer in onze mogelijkheden dan die Johnny

Dodds of King Oliverplaten.

Dat is de reden dat we die stijl zijn gaan spelen. Dat is het begin van onze belangstelling.

Walter Eysselinck, had wel opgemerkt dat wij, jongeren, geboeid waren door die muziek, en hij kwam op ons af. Later ontmoette ik Jacques Cruyt, zoals hij vertelde in 't Pebbeltje (n°20-dec.86) en Jacques die kende Walter Detroch, het wonderknaapje op piano (*lacht*). Vader Detroch was erg beslagen in de klasieke muziek en die won in elke quiz of prijskamp prijzen bij de vleet. Mijn jeugd- en boezemvriend Alex Roets en zijn broer Danny wilden meedoen, en zo is de Roof begonnen. Een lijnpiloot, een zekere Gauthier, vroeg mij naar hem te gaan luisteren. Die wou absoluut klarinet spelen, en ik ben naar hem gaan luisteren. Dat was afschuwelijk, net kattegejank, hij had een tweede klarinet en daar mocht ik wat op proberen, ik kreeg er tamelijk vlug behoorlijk klanken uit, en zo begon het. Toen voelde ik dit al, dat was het instrument dat mij lag.

Cruyt - Vandriessche - Detroch

't Pebbeltje: Wat is uw muzikale vorming?

Pierre Claessens: Ik heb geen enkele muzikale vorming, nu vandaag nog altijd niet. Ik heb nooit geen

muziek geleerd, ik kan geen muziek lezen, ik kan zelfs niet zeggen welke noten ik speel. Wel heb ik bij Charlie Henkart, arpeggio geleerd, akkoorden. Ik ken het akkoord, maar niet de noten. Wie me vooral de begrippen heeft bijgebracht, dat was Paul Gevaert. Paul Gevaert zei altijd, nu speelt ge in fa, nu speelt ge in do, nu speel je in si-bemol diminué. Ik heb dus nooit muzieklessen gevolgd, misschien is dat een beperking, maar ik heb het nooit een noodzaak gevonden. Mijn oren zijn groot genoeg, om te horen wat er moet gebeuren (*lacht*). Dat is het begin, Alex Roets drums en zijn broer Danny speelde ook slagwerk. Kees Keyzer op bass, die werkte op de hoeve van de Gevaerts in Latem. Paul Gevaert speelde banjo en Walter piano. Kees Keyzer trok later naar Zaïre, Danny Roets nam zijn taak over op bass. Ook Paul Gevaert werd minder beschikbaar en Walter Detroch speelde banjo.

Het begin van de Roof was zonder trombone. Ik heb daar trouwens nog opnamen van. Walter Eysselinck nodigde ons uit om te komen jammen. Daar repeteerden we weken voor. Dat werd opgenomen op draad, de eerste bandopnemers dat waren geen banden maar metaal draad... die eerste plaatopname (31 januari 57) dat was een draadopname, geen bandopname. Later zochten we naar een trombonist. (*Pierre lacht.*) ...Jacques Cruyt dat is altijd een zeer sociaal man geweest die overal kontakten had, en die vond ons een fanfaretrombonist, een (*nadruk*) gemééne vent, een zekere Gust Mortier. De Guust had een groot hart en had er toch zoveel voor over, maar van jazzmuziek had hij geen kaas gegeten. Toen Romain

Vandriessche werd voorgesteld gingen we daar onmiddellijk op in. Om diverse redenen... Romain was (en is) een charmante jongen... erg enthousiast, en die ontving ons ook zo vriendelijk bij hem thuis... met een ruime bierkelder, enfin, alles gekombineerd...

We gingen vaak bij Walter Eysselinck op bezoek om naar zijn uitgebreide platenkollektie te luisteren, en die legde ons het verband uit, want dit is niet zo evident, tussen de muziek van de revival en de New Orleansjazz van de jaren twintig. Dat was voor ons zeer moeilijk verteerbaar, want de sound is zo verschillend. Je moest je zo abstraheren van de gebrekige sound en de wanorde in de balans t.o.v. wat wij toen reeds als Hi-fi bestempelden (de American Music-platen). Eysselinck heeft ons die cultuur bijgebracht, en ik denk dat dat het grote verschil is met de generatie muzikanten van nu. Muzikanten van nu, beginnen met de revival, gaan niet meer terug naar het begin, die begrijpen niet waar alles vandaan komt. Luisteren zij ooit naar Omer Simeon bijvoorbeeld? Nochtans zijn het grote namen zoals Johnny Dodds en Simeon die de stijl gebracht hebben, waar die Lewissen en andere Picou's naar geluisterd hebben.

't Pebbeltje: Omer Simeon, dat was bij het orkest van trombonist Kid Ory?

Pierre Claessens: Ja, maar ook bij Jelly Roll Morton, je had ook klarinettist Darnell Howard. Wel de huidige generatie kent veel beter Sammy Rilmington dan Jimmie Noone. Dankzij Eysselinck hadden we die back-ground wel. Walter maakte ons ook duidelijk dat

Pierre Claessens met George Lewis in Birmingham (1957) — De eerste ontmoeting

we niet altijd konden naar platen blijven luisteren. Trek naar Engeland tipte Walter, daar zul je het horen, trompettist Ken Colyer is terug uit New Orleans, van hem zul je het horen!

Ken Colyer

Pierre Claessens: Op een kerstavond ben ik alleen naar Engeland getrokken, naar Londen, naar de 51 (fifty-one) club in Great Newportstreet. Ik was achttien en introduceerde mezelf bij Colyer, with the best regards of Walter Eysselinck, want die kenden elkaar goed. Ken Colyer keek me aan en vroeg "ben je muzikant, of zo?" Tijdens de pauze komt ie op me af en gromt iets tussen zijn tanden "You have a blow now!" Jezus... ik wist niet eens wat dat betekende! Het orkest startte het tweede deel zonder klarinet, en Colyer wijst me aan... Zo ben ik begonnen, heb ik geleerd wat New Orleansstijl is, **daar**, wat een balans is, wat werkelijk swing is, wat werkelijk New Orleans is. Niet in terts, zoals die Fransen dat meestal doen, nee, New Orleans dat is een contrapunt, een tegenmelodie, dat is luisteren naar de anderen en zijn rol afwisselend spelen, dat heb ik bij Colyer geleerd. Dan ben ik dikke vriend geworden met drummer Colin Bowden. Vier keer per jaar trok ik naar Engeland om met Ken Colyer te spelen. Ik kende dus de periode van klarinettist Yan Wheeler en trombonist Macduncan, want dat was de beste formatie van Colyer. In 1960 kwam Sammy Rington als zestienjarige bij het orkest en ook de legendarische trombonist Gra-

ham Stewart. Colyer hield ontzettend veel van de stijl van Kid Rena, met Big Eye Louis Nelson en Alphonse Picou, twee klarinetten. Sammy Rington en ik konden het goed met elkaar vinden en dan deden we maar wat de meester verlangde. Dat was een enorme beleving. Het is ook Ken Colyer die me voor het eerst in contact bracht met George Lewis in Birmingham in 1957. Dat was, geloof ik, de eerste reis van George Lewis naar Engeland. Dat was verrukkelijk, want tussen plaatopname en een live-concert is er natuurlijk een groot verschil.

George Lewis

't Pebbeltje: Wat heeft Lewis dat andere klarinetten niet hebben, wat maakt(e) hem zo uitzonderlijk?

Pierre Claessens: George Lewis dat is het diepmenselijke en het tedere, en zo'n intensiteit, daar ben je kapot van... en het lijkt allemaal zo eenvoudig... zo voor de hand liggend, dat is George Lewis. Maar wat Lewis steeds gezegd heeft dat vind je in zijn muziek terug. George Lewis stelde het zo: «Vergeet nooit dat de muziek die je speelt, begonnen is als een menselijke stem. Het zijn onze gezongen spirituals die op instrumenten werden overgenomen, en die polyfonie van klarinet, trombone en trompet, dat zijn de sopranen, de tenoren, de bassen... wel het zijn menselijke stemmen, en als je muziek niet zingt dan ben je er niet». En als je goed luistert naar Lewis dat is een 'zingende' klarinet. Sammy Rington zal wel hetzelfde beweren. «Never forget, its the human voice,

Een merkwaardig document — In de Honky Tonk Jazzclub luistert de kern van de debuterende Jeggpap (Alajos Van Peteghem, Bert Heuvinck en Jan Heuvinck) naar de toen (65) reeds populaire Roof Jazzmen — trompet Jan Deconinck, drums Alex Roets, Marc Deval banjo, Pierre Claessens klarinet, Danny Roets bass

and if your not singing' this jazz through your horn, your music isn't worth a penny»... Dat zijn de woorden van George Lewis, en daarom ben ik zo verknocht aan die muziek, het heeft niets met een modeverschijnsel te maken... en kijk, nu zit ik dertig jaar later nog met dezelfde overtuiging te praten...

Wat Colyer steeds stelde «Don't forget your colour, steal in honesty», dat is ook waar. Het is niet onze muziek, we zijn er niet geboren, kenden geen ellende, zijn er niet opgegroeid in belangrijke muziekfamilies zoals de Marrero's of de Robichaux', met grootvaders en grootooms die belangrijke musici waren. Nee, zelfs onze ouders hebben ons niets van die muziektraditie overgeleverd. Wij zijn er zo in getuimeld. Het is een liefdesgeschiedenis. We hebben iets moeizaam moeten verwerven. De zwarte muzikanten zijn van kindsbeen af vertrouwd met die muziek, zij zingen gospels met dat ritme en die natuurlijke polyfonie, het is zeer spontaan. Wij moeten afaan op wat die mensen deden, maar als het zuiver kopiëren wordt, dan is het net alsof je poëzie zou afdreunen, i.p.v. met veel gevoel voor te dragen.

Ik heb nog een derde zin die me altijd is bijgebleven van trompettist Bunk Johnson: «Playing New Orleans music is like talking from the heart, you don't lie». Dat is de synthese van wat de Roof betekent. Ik heb hoogtes en laagtes gekend, maar het enthousiasme bleef behouden, en op fundamentele zaken deed ik geen concessies, en ik denk dat ik daarvoor ruim beloond ben geworden, want met de Roof kende ik drie hoogtepunten.

Drie hoogtepunten

Pierre Claessens: De eerste tien jaar met Jacques Cruyt, Romain Vandriessche en Walter Detroch. Een tweede hoogtepunt met trompettist Jan Deconinck, en nu met trombonist Cor Fabrie en trompettist

Concert in het Gorkypark te Moskou in 1958:
Kees Keyzer bass, Paul Gevaert gitaar, Vivi Martens slagwerk
en Pierre Claessens klarinet

Bruno Van Acoleyen kent de Roof weer een bloeiperiode. Sinds 1983 treedt Norbert regelmatig met ons op. Hij heeft ons goed vooruit geholpen en ons beter doen beseffen wat we allemaal aankonden, en toen later Jeggpapdrummer Miel Leybaert zijn medewerking verleende, werd ik verlost van al die bezorgdheid, van falende ritmesekties.

't Pebbeltje: U hebt de reputatie een veeleisend 'leider' te zijn. "Lijden" uw medemuzikanten onder uw gezag?

Pierre Claessens: Wel, ik hield me aan die drie basiswetten, en ik was veeleisend, maar ik was ook veeleisend voor mezelf. Ik had een bepaald idee over de muziek, de klankkleur en daaraan moet je hard werken. Toen de Roof begon met Cruyt, Vandriessche en Detroch en de Roets brothers, hadden we iets opgebouwd aan kwaliteitsmuziek, dat was enorm. Het was een swingende band, waar de melodische sectie een totale balans en symbiose had... en toen verdwenen Jacques en Romain, om verschillende redenen. Ten eerste omdat ik minder beschikbaar werd door mijn professionele loopbaan. Ten tweede omdat zij misschien een andere stijl in het achterhoofd hadden. Ik zat in die tijd natuurlijk dicht bij Ken Colyer, bij die Engelse stijl. Misschien namen ze ook niet langer mijn leiderschap, muzikaal waren ze volwassen geworden en kregen steeds meer aanbiedingen om op te treden.

Jan Deconinck - Cor Fabrie

Pierre Claessens: Zo zijn ze weggegaan. Toen verwoegde trompettist Jan Deconinck de formatie en we behaalden weer een uitstekend peil. Muzikanten kwamen en gingen, zelfs Luc Van Hoethegem speelde een tijdlang kornet bij ons en deed dat vrij aardig, hij had die "sense" of jazz. Toen had ik het geluk Cor Fabrie te ontmoeten. Cor is Nederlander en speelde trombone, onze persoonlijkheden vullen elkaar goed aan. Hij had trouwens ook dezelfde goede contacten met Ken Colyer.

Norbert Detaeye

't Pebbeltje: De komst van Norbert Detaeye is vrij recent, was dat een belangrijk gebeuren voor de Roof?

Pierre Claessens: Norbert was een katalisator. Hij bracht de ambitie terug in de formatie. Met de komst van Bruno op trompet gaat het in stijgende lijn. Wat we in enkele maanden hebben bereikt, dat is enorm, die muziek groeit dicht als het ware. Nooit stonden we zo sterk.

The Roof 1987

't Pebbeltje: Hoe zou je de Roof anno 1987 beschrijven?

Pierre Claessens: De Roof, dat is een repertorium, een sound die ik in mij heb. Een aanvoelen van hoe een melodische sectie zich onderling moet verhouden. Welke is de specifieke rol van een trombone! Wanneer moet er gedempt gespeeld worden, of mogen we voluit gaan. Moeten de solo's gewoon na elkaar afgewerkt worden of moet je elkaar een

steuntje geven! Ik speel zeer veel trombone-klarinet, en de mensen applaudiseren alsof het een solo is... nee, het is gewoon een kollektief moment. Bijvoorbeeld middenin een nummer krijg je een bassolo met erg stille begeleiding van de klarinet, of idem samenspel van banjo en trombone, geen strakke opeenvolging van twee chorussen solo... dat alles, dat aanvoelen is de Roof. Natuurlijk speelt ook het repertoire een grote rol.

't Pebbeltje: Waar haal je die nummers?

Pierre Claessens: Wel, uit mijn platenverzameling. Ik luister naar muziek, anderen hebben hun kasten vol met platen, en soms vragen ze me waar ik het nummer vandaan haal, wel misschien komt het van een plaat die ze mij geleend hebben... (lacht)

't Pebbeltje: Haal je nooit zelf nummers uit oude musicals, Fred Astaire of Bing Crosby nummers?

Pierre Claessens: Nee, dat doe ik niet, daar zijn de Engelsen zeer sterk in. Wat me wel aanspreekt is bijvoorbeeld Mahalia Jackson, waarschijnlijk speel ik enkele dergelijke hymnes in de kerk. Ooit heb ik songs van Sinatra gespeeld, zoals Monterey, maar dat gaat me gauw minder boeien. Het repertoire van New Orleansmuzikanten is zo rijk, zelfs al zoeken die hun inspiratie in poptunes of musicals, we kunnen blijven putten uit die rijkdom, die nalatenschap.

't Pebbeltje: Verkies je een volledige melodische sectie, boven bijvoorbeeld de combinatie trombone-klarinet, zoals Sammy Rimington en de Society Sereaders? Camiel Van Breedam vindt dat dergelijke opstelling, iets teveel of iets te weinig heeft?

Pierre Claessens: Heeft weinig belang, in het verleden hadden we Johnny Dodds en Natty Dominique, een mooi bewijs hoe rond een onvolledige band kan klinken. Ik zie niet goed in wat een trombone aan die muziek had kunnen toevoegen. Maar er zijn nog voorbeelden, de trio's en kwartetten van George Lewis. The Big Four, met trombonist Louis Nelson of Jim Robinson. Zelfs trio's met trompet zijn best te genieten, Bunk Johnson met drummer Alphonse Steel en pianist Don Ewell, bijvoorbeeld, of veel later Alvin Alcorn. Natuurlijk loert het gevaar dat de ambitie de mogelijkheden en het talent voorbijstreeft en zelfs daaraan kun je een mouw passen, door een breed repertoire en korte nummers te spelen, maar het kan ook gevaarlijk monotoon worden. Ik denk dat je in een fullband jezelf meer kansen geeft. Ik heb persoonlijk geen bezwaar om met kleinere formaties te spelen. Ook ik heb het vaak geprobeerd, met bijvoorbeeld drummer Maurice Van Eyck, ja Maurice is een éénmansorkest, die is zo goed! Ik kan me toch wel inbeelden dat het publiek in de zaal daar minder op gesteld is. Je kunt met een nummer zoals Burgundy Street Blues de zaal volledig op je hand krijgen, en een climax van intensiteit beleven, maar dat hou je geen drie uren vol. Het mag ook geen ouwemensmuziek worden. Dat is trouwens iets waar ik niet mee akkoord ben met de huidige trend om de nummers trager te spelen.

Het moet kunnen ontploffen

Pierre Claessens: Het is niet omdat de generatie New Orleansmuzikanten, nu mensen zijn die hoogbejaard zijn en het iets rustiger aandoen, dat we elk enthousiasme moeten wurgen.

Toen die muzikanten jong waren, speelden ze met zeer veel overtuiging. Luister naar de versie van Ice Cream van George Lewis in 1944. Dat is zo onstuimig en geweldig, dat zou men nu niet meer aandurven. Het moeten halve maatjes zijn, halve ritmes... Let wel ik speel nooit beter dan in halve ritmes, omdat ik meer tijd krijg mijn melodie op te bouwen, maar er moet ook ruimte zijn voor begeestering en het moet eens kunnen ontploffen. Nu vind je goede muzikanten, die niet altijd goed hun repertoire verzorgen, steeds maar opnieuw dezelfde nummers spelen, en dezelfde warhorses van stal halen omdat het publiek dat vraagt, dat is dan weer een ander verhaal. De mensen uit Boom (Camiel & Co) daar heb ik veel waardering voor. Zij zijn creatief en eerlijk, die spelen muziek met gans hun hart.

Met Ken Colyer in Birmingham in 1961 tijdens een concert voor The British Legion

't Pebbeltje: En de bijdrage van Rudy Balliu?

Pierre Claessens: Rudy heeft op een fantastische manier de fakkel overgenomen met de Cotton City Jazzband, toen ik door beroepsredenen en familiale omstandigheden werd beperkt. Hij heeft er iets enorm van gemaakt, samen met Barry Martin brachten ze al die muzikanten over uit New Orleans, dat was een grote verdienste. Dat zal ook wel altijd het hoogtepunt blijven van de New Orleans in België. Maar zonder de voorgeschiedenis was dat nooit mogelijk geworden, en veel mensen zijn dat vergeten.

't Pebbeltje: U bent minstens even legendarisch omdat u zo weinig optrad, dan door uw goede reputatie op het podium. Jacques Cruyt drukte het onlangs zo uit: «Pierre Claessens heeft de sleutels van New Orleans, maar mag slechts eens per maand met die sleutels de stad binnen!»

Als studenten in de rosse buurt van Oostende (Langestraat). Merkwaardig is dat Jacques Cruyt trombone speelt, verder Paul Gevaert banjo, Kees Keyzer bass en Jean Leclercq piano

Pierre Claessens: (lacht hartelijk) Ja, dat klopt, dat is de realiteit, maar kijk morgen donderdag spelen we in de Popshall in Brussel, een optreden gefikst door Walter Detroch, Jacques Cruyt die wist dat mijn vrouw op wintersport vertrokken was... Zo zie je maar, als er een kansje is zoeken we elkaar op, en we blijven even enthousiast.

't Pebbeltje: De plaatopname is die belangrijk voor U?

Pierre Claessens: Ja, dit is pas onze tweede plaatopname, de acetaatplaten uit de jaren vijftig niet te na gesproken, die zijn nu enkel in het bezit van verzamelaars. In 1960 nam ik nog een plaat op met trompettist Keith Smith en die heeft wel geschiedenis gemaakt, want zo heb ik Barry Martin ontmoet. Weet je, toen we in de 51 club naar Colyer luisterden, nachten na elkaar... had je daar Dick Cook, Barry Marin, Sammy Rimington, Pete Dyer... Ik maak deel uit van die generatie muzikanten. Als we elkaar ontmoeten rakelen we de anekdoten weer op. «You remember? You could play with the governor!» Want zo werd Colyer genoemd, the Governor, de gouverneur. Dat was erg belangrijk voor ons.

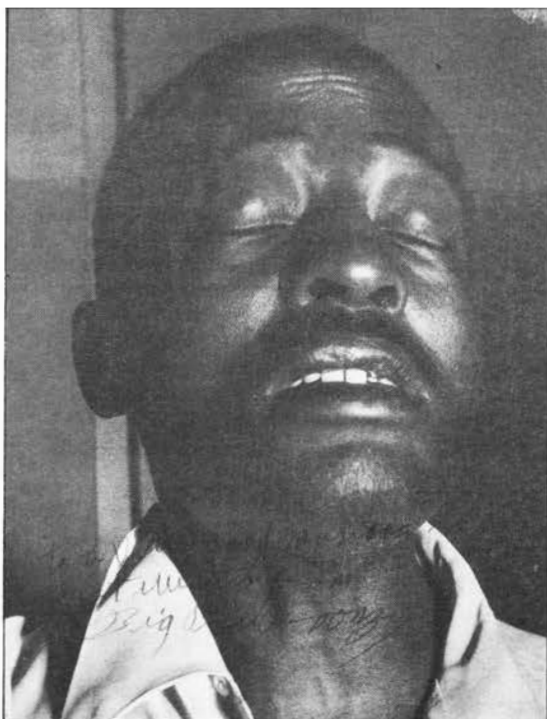
Eustachius - Pebble Head

't Pebbeltje: Waarom deed je beroep op Eustachius voor de plaatopname en waarom schonk je je vertrouwen aan de Pebble Head Jazzclub?

Pierre Claessens: Voor mij is een plaatopname een bijzonder iets. Ik maak geen plaat, omdat iedereen zijn plaatje maakt. Voor mij is dat een uitzonderlijke

The Ken Colyer Band — Het debuut van de 16-jarige Sammy Rimington op klarinet, Colyer trompet, Johnny Bastable banjo, Ron Ward bass en Geoff Cole trombone

Geen kommentaar — (1955)...«to a very good musician, best wishes from Big Bill Broonzy»

getuigenis. Mijn eerste plaat wilde ik als een soort nalatenschap aan mijn familieleden. Mijn kinderen zijn dol op mijn muziek. Als ik morgen verdwijnt is er iets dat zal blijven en aantonen hoe het klonk. Een tweede reden is dat ik voor de eerste plaat kon beroep doen op gastsolist Colin Dawson op trompet. En een derde reden was dat mijn jeugdvriend, Steurbout uit Gent, die momenteel over de beste opnamestudio beschikt, mij uitnodigde. Steurbout nam twintig jaar geleden onze eerste concerten op, toen nog met zo een Grundig-bandopnemertje. Die eerste plaat was totaal onvoorbereid, geloof me of niet, we zijn de studio ingedoken en wisten niet eens wat we zouden opnemen.

Strooyen Hen

Pierre Claessens: De plaat die we nu opnemen in de Strooyen Hen wordt iets bijzonder. Het is het resultaat van een rijpingsproces. Drie jaar leven we naar die opname toe. De komst van Norbert Detaeye als gastmuzikant is natuurlijk belangrijk. Ik heb in grote lijnen de structuur van die plaat in mijn hoofd, wat dus vorige keer niet het geval was. De opname zal drieledig zijn, een gedeelte met de volledige formatie, een gedeelte spirituals en een gedeelte trio's, meer verklap ik niet!

Ik volg dankzij 't Pebbeltje de activiteiten in jullie club sinds jaren. Ik voel daar het enthousiasme van een nieuwe club dat nog gaaf is. Ik kom ook naar een "terra incognita", de mensen zullen luisteren zonder vooroordelen.

Eustachius?

Pierre Claessens: Met de jongens van Eustachius

PIERRE CLAESSENS

Enkele bijzondere data

4 januari 1938: geboren te Gent
1953: Eerste contact met V.S.-negermuziek op het College (Mahalia Jackson, Johnny Dodds). Aanschaf van eerste klarinet...
1955: Lid van The Riverside Jazzband (2de klarinet) te Gent met o.a. Charlie Henkart, Paul Gevaert, André Van Lint, Albert Crombé.
Lente 1956: Eerste persoonlijk contact met Big Bill Broonzy in keldertheater Arca te Gent. Organisatie: Yannick Bruynogne
Herfst 1956: Stichting Roof Jazzmen met Jacques Cruyt, Paul Gevaert (bjo.) en Kees Keyzer (bss.), Alex en Danny Roets (dms)
Kerstdag 1956: Eerste reis naar Londen en contact met Ken Colyer (51 Club)
1957: Optredens in de Gentse Jazzclub (Veneriana) onder impuls van Walter Eyselink (later Icon Records), toenmalig voorzitter van de Jazzclub; Opname van een eerste epee (31 januari 1957)
April 1957: Eerste contact met George Lewis in Engeland, op uitnodiging van Ken Colyer te Birmingham
Herfst 1957: Jazzconcours in het Paleis voor Schone Kunsten te Brussel, met Riverside Jazzband. Eerste prijs voor oude stijl-klarinet.
Winter 1957: Optreden met Ken Colyer in 51 Club, naast en ter vervanging van Yan Wheeler.
Zomer 1958: Moskou, Jeugdfestival. Internationaal Jazzconcours, eerste prijs voor klarinet (onder de juryleden Humphrey Lyttelton)
1958-1959: Regelmatige optredens met Ken Colyer in Engeland.
1960: Idem + Sammy Rimington, die intussen Yan Wheeler had vervangen.
Pasen 1960: Opname van een epee met Keith Smith (tp), Robert Stagg (bjo), John Tudd Robber (bbs), P. Claessens (clt) on Eal Pie Island on Thames-England, Edited: Vindisc 1002 "Bill Stage Scrapbook"
1961 en volgende: Regelmatige optredens (o.a. in Duitsland) met Keith Smith Climax Jazzband, met o.a. John Defferary
1964, juni: Eerste contact en optreden te Brussel in de Kid Thomas outfit met Manuel Paul en Barry Martyn (unissued recording)

Herfst 1965: Optreden met Alton Purnell in een session in Gent

februari 1965: Tweede persoonlijk contact met George Lewis

december 1965: uitzending op de BRT van de historische opname "Zeg het met Jazz"

Lente 1966: optreden in de Lazy River Jazzclub (Hazewindstraatje te Gent) met Kid Sheik, John Handy + Barry Martyn Band (unissued recording)

september 1966: Derde persoonlijk contact met George Lewis.

Sindsdien menige contacten en optredens samen of in de band van Ib Olsen (Denemarken), Papa Bue (Denemarken), Dutch Swing College Band, Dixie Syncopators (Nederland), Acker Bilck, Chris Barber, Mike Pointon, Jim Manning, Colin Bowden, enz...

April 1979: Reis naar New Orleans met de Cotton City J.B. Optreden in het stadhuis en uitgeroepen tot ereburger van New Orleans. Optreden op de riverboat Cotton Blossom, op Jackson Square, in de Monteleone, the Court of the Two Sisters,...

Sindsdien optredens met Cuff Billet, Colin Dawson (1982 + plaat), Jim Goodwin, Yoshio Toyama.

1982: Opname van een LP met Colin Dawson & Norbert Detaeye.

Lijst van de musici die op een of andere wijze lid geweest zijn van The N.O. Roof Jazzmen

Jaren 50/60: Jacques Roelandt, Paul Gevaert, Kees Keyzer, André Van Lint, Albert Crombé, Alex Roets, Danny Roets, Jacques Cruyt, Walter De Troch, Romain Van Driessche, Rudy Balliu

60/70: Marc Deval, Jan De Koninck, Guido Ros, Stany De Groote, Luc Van Hoeteghem, Michel Thyron

70/80: Toon De Groote, Philippe Desmet, Cor Fabrie, Barry Cusock, George Hebrant, Rudy Maeyaert, Roland Geers, Yvan Cautenier, Guy Preckler.

De laatste jaren treed de "Roof" op met Michel Thyron (cornet), Cor Fabri (tb), Arsène De Vliegheer (bjo), Barry Richardson (bbs)
Afwisselend: piano: Walter De Troch, Norbert Detaeye e.a.

Drums: Miel Leybaert, e.a.

Pierre Claessens, Jacques Cruyt, Paul Gevaert

heb ik niets dan goede ervaringen. Neem nu Rik Moens, die jongen dat is puur goud. Ik moet hen natuurlijk veel vertrouwen schenken, maar met vorige platen hebben ze voldoende hun metier bewezen. Kijk, ik heb geen commerciële ambitie met die plaat, niettemin, ik weet dat de eerste plaat van The Roof Jazzmen in het New Orleans Museum van Louisiana te beluisteren is en dat geeft me enorme voldoening. Weet je, New Orleans is een stad om van te dromen. In 1979 trok de Cotton City Jazzband naar New Orleans. Jacques Cruyt heeft me opgebeld met de woorden... «Pierre, daar hebben we samen zo lang van gedroomd». Toen ben ik meegegaan, en werden we samen ereburgers van de stad New Orleans. (Pierre droomt even weg...)

Ja, de muziek heeft me ruim beloofd.

Poperinge, 18/1/1987